

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa K. P.
przeciwko S. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lutego 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 23 października 2015 r., sygn. akt VII Pa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. przyznaje radcy prawnej E. A. od Skarbu Państwa (Sądu
Okręgowego w G.) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł powiększoną o podatek od towarów i
usług.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 października Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację K. P. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 14 maja 2015 r., którym oddalono jej powództwo przeciwko S. Spółce z o.o. w G. o przywrócenie do pracy.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie przepisów postępowania w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 w związku z art. 387 § 21 k.p.c. przez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na uwadze powyższy zarzut skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością wobec naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 w związku z art. 387 § 2¹ k.p.c. W ocenie skarżącej, skoro uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera jedynie stwierdzenie, że pozwana Spółka nie naruszyła żadnych przepisów o wypowiedaniu umów o pracę, przeto w sferze domysłów pozostają przepisy prawa materialnego, w świetle których roszczenie powódki Sąd Okręgowy uznał za bezzasadne. W konsekwencji czyni to niemożliwą kontrolę kasacyjną wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu

(przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżąca nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność i nie wykazuje, że ewentualne naruszenie przez Sąd drugiej instancji wskazanych przez nią przepisów prawa procesowego stanowi wprost o wadliwości zaskarżonego wyroku.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany jest pogląd, że odpowiednie - poprzez art. 391 § 1 k.p.c. - stosowanie art. 328 § 2 k.p.c. do uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji oznacza, iż uzasadnienie to nie musi zawierać wszystkich elementów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji; sąd odwoławczy obowiązany jest zamieścić w uzasadnieniu takie elementy, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania, są potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy (por. np. wyroki dnia 13 marca 2013 r., IV CSK 441/12, LEX nr 1347886 oraz z dnia 3 czerwca 2015 r., V CSK 550/14, LEX nr 1771404). Z tego względu

art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną w tych wyjątkowych wypadkach, gdy uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji zawiera tak kardynalne braki, że niemożliwe jest dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli kasacyjnej. Tylko bowiem wówczas stwierdzone wady mogą mieć wpływ na wynik sprawy (por. np. wyrok z dnia 2 grudnia 2014 r., I UK 139/14, LEX nr 1621322).

Niewątpliwie uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera wprost wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa, co stanowi o naruszeniu art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Jednak z motywów Sądu odwoławczego jasno wynika, że podzielił on dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne oraz ocenę prawną tego Sądu co do braku podstaw do przyjęcia naruszenia przez pracodawcę art. 30 § 4 k.p. oraz do zastosowania art. 45 § 1 k.p. W tej sytuacji nie może być uznane za trafne twierdzenie skarżącej o niemożności poddania zaskarżonego rozstrzygnięcia kontroli kasacyjnej, a w rezultacie o oczywistym wpływie uchybienia Sądu odwoławczego na wynik sprawy. Uchodzi przy tym uwadze skarżącej, że w przesłance przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność chodzi o naruszenie prawa i jego oczywisty wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. O tym, jakie znaczenie dla wyniku sprawy ma naruszenie przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) decyduje w pierwszej kolejności prawo materialne (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2012 r., I UK 371/11, LEX nr 1215127). Ponieważ skarga oparta została wyłącznie na podstawie naruszenia przepisów postępowania, uniemożliwia to ocenę, czy ich obraza w oczywisty sposób stanowi o wadliwości zaskarżonego wyroku.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.